

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 22 | 15. NOVEMBER 1921 | 70. AARGANG

GUDS FØRSTE BEFALING TIL MENNESKENE.

Af Dr. *C. L. Olsen.*

Oversat fra »Improvement Era« af *Niels F. Green.*

(Fortsat fra Side 331.)

ANDET AFSNIT

»Se, Børn er Herrens Arv. . . . Salig er den Mand, som har fyldt sit Kogger af dem.«

Dette Skriftsted fra Davids 127. Salme fremsætter Bibelens Lære vedrørende Sagen og udtrykker med stor Tydelighed, at Børn maa betragtes som dyrebare Klenodier, givne til Ægtefolk fra Herren. Medens de citerede Skriftord er til stor Trøst for nogle, er der andre, som ikke synes at kunne eller ville indse, at en stor Børneflok kan være til Velsignelse, og særlig i Familjer, hvor Forældrene er fattige og haardt prøvede paa forskellig Maade. Og vantro Mennesker og de, som kun har Sans for den materielle Side af Livet, betragter Skriftstedets Ord som en ligefrem Vittighed; thi, siger de: hvem kan tro, at en fornuftig Mand eller Kvinde kan være virkelig

lykkelig ved at slide og slæbe for at føde og opdrage en stor Børneflok? Saa egenkærlige og snæversynede kan Menneskene være!

Det er kun faa, der i vore Dage bryder sig om offentlig at diskutere Spørgsmaalet vedrørende Børns Indsættelse i Verden. Mange, forøvrigt gode og respektable Mænd og Kvinder, vil paastaa, at det er en Sag, som alene vedrører Forældre personligt, hvad enten de ønsker Børn eller ikke. At dette dog ikke er Tilfældet, er ikke vanskeligt at forstaa. Ingen er mere blind end de, der ikke vil se, og mange formaster sig til at paastaa, at hvis Forældre ikke selv kunde bestemme, hvor mange Børn de skal have, da vilde deres personlige Frihed være berøvet dem. Desværre har mange i vore Dage en saadan Opfattelse af det foreliggende Spørgsmaal, og det bliver mere og mere moderne intet Hensyn at tage til Lærdomme, Belærelser eller Formaninger, hvis Formaal er at bringe Menneskene til at kontrollere deres selviske Tilbøjeligheder og Egensindighed, og særskilt den herskende Tilbøjelighed hos mange i det moderne Samfund at undgaa det haarde og anstrengende Arbejde, Udførelsen af de alvorlige Samfundspligter, og kun søge Fornøjelser.

Det er kun sjældent, at en eller anden Person ude i Verden lader sin Røst høre, formanende Menneskene til at vende tilbage til det normale Familjeliv, og specielt formanende gifte Mænd og Kvinder til ikke at vige tilbage for det store Ansvar, der er knyttet til Ægteskabet, men leve et naturligt Liv og være villige til at modtage og opdrage Børn, hvilket er Forudsætningen og Betingelsen for Modtagelsen af den største af alle ægteskabelige Livsglæder og for Modtagelsen af Fremtidsvelsignelser. Theodore Roosevelt, denne uforsagte, modige Amerikaner, fordømmer paa det strengeste og mest snærtende et Liv henlevet i Uvirksomhed. Han siger: »Det, at tage sig Livet nemt og skyde det store Livsansvar bort fra sig, er tilvisse ikke et tilfredsstillende Liv, og, hvad der er det værste af alt, et uvirksomt Liv vil omsider føre til, at Vedkom-

mende bliver ude af Stand til at udføre det alvorlige Arbejde, som foreligger for alle i Verden.«

For at leve naturligt og forstandigt indenfor Ægteskabet maa Mændene være Mænd i dette Ords mest ideelle Betydning. De maa være villige til at skaffe Hustru og Børn et komfortabelt, hyggeligt Hjem. De maa med Omhu forsorge deres Familje og frygtløs forsvare Hustru og Børn, som klynger sig til dem. I Henseende til Kvinderne vil vi igen lade Roosevelt tale. Han siger: »Kvinden maa være Husmoder og Mandens Medhjælper. Hendes Opgave er at skabe et hyggeligt Hjem og blive en vis og frygtløs Moder for mange sunde Børn.« Se, dette er en *naturlig* Levevis for Ægtefolk, og hvis vi lever i Henhold til Naturen, idet vi *paa forstandig Maade* tillader Naturen at tage sit Løb, da vil alt blive vel med os. Det er kun, naar vi kortsynede, dødelige Mennesker modstaar Naturen og Guds vise Anordninger og søger at forbedre Skaberplanen, det er først da, at Genvordighederne melder sig.

Ufrugtbarhed er *ikke* en Dyd, men Frugtbarhed er det. Ufrugtbarhed er forøvrigt *Undtagelsen* og forekommer i Virkeligheden kun meget sjælden. At »mangfoldiggøre og opfylde Jorden« er en Lov, som gælder overalt indenfor Dyreriget saa vel som for Menneskenes Vedkommende. Den menneskelige Familje, der staar ophøjet over hele Skabningen — hvilket klarlig ses var Skaberens Hensigt med Menneskene — skulde virkningsfuldt sætte Eksemplet i Henseende til Adlydelsen af den universale Lov, som her har været fremsat. Den store Digter Shakespeare havde en dyb Forstaaelse af Naturens Udviklingslov, og han skrev følgende Vers:

Torches are made to light, jewels to wear,
Dainties to taste, fresh beauty for the use,
Herbs for their smell, and sappy plants to bear;
Things growing to themselves are growth's abuse:
Seeds spring from seeds, and beauty breedeth beauty,
Thou wast begot — to get it is thy duty.

Upon the earth's increase why shouldst thou feed,
Unless the earth with thy increase be fed?
By law of Nature thou art bound to breed,
That thine may live, when thou thyself art dead;
And so in spite of death thou dost survive,
In that thy likeness still is left alive.

Det er taget for givet, at Læseren vil indrømme, at Ægteskabs Indgaaelse af forskellige Grunde er det eneste rigtige Forhold, under hvilket Mænd og Kvinder kan leve sammen i seksuel Henseende, og det behøver næppe nærmere at blive forklaret, at som en gældende Regel gifte Folk, der er moralsk sindede, instinktmæssig længes efter Afkom. For Mænd og Kvinder, som lever et normalt ægteskabeligt Liv og lever under normale Forhold, er Børn altid velkomne. For de fleste gifte Mænds Vedkommende, men særlig for Kvindernes, er det næsten utaaleligt at leve under saadanne Forhold, at de er dømte til at leve i ægteskabeligt Samliv uden Børn. Saadanne Ægtefolk — lykkeligvis er dog, sammenlignelsesvis, kun faa gifte Personer saaledes stillede — saadanne Ægtefolk, der af en eller anden Aarsag, eller maaske af flere Aarsager, som de ikke kan kontrollere, ikke har Børn, men er berøvede denne gudgivne »Arv«, er tilbøjelige til for det første at kritisere sig selv alvorlig og søge at udfinde Aarsagen (eller de kombinerede Aarsager) hertil, og for det andet vil saadanne stillede Ægtefolk anstrenge sig til det yderste for at fjerne Aarsagen eller Aarsagerne til Ufrugtbarhed og Barnløsheden og rette det unormale Forhold.

Disse Anstrengelser er naturlige og prisværdige. Og ingen dannet eller kultiveret Person vil overfor saadanne ulykkelig stillede Ægtefolk faa det over deres Læber at ytre et eneste Ord, som kunde saare deres Følelser.

Idet vi lægger Mærke til det uvirksomme og slette Liv, som bliver levet af mange Modeherrer og Damer, som har antaget den fordømte Praksis enten fuldstændig at forebygge Barne-

undfangelse og Barnefødsler eller at begrænse Antallet af Børn, — idet vi lægger Mærke hertil, saa kan man som intelligent Iagttager ikke undgaa at se, at »det ikke er alt Guld, som glimrer.« For saadanne Folk har Ordet: »lykkeligt Ægteskab« ikke nogen dybere Betydning. De kan paa Grund af deres Leveprincipper ikke være i Besiddelse af dybtfølt Livsglæde, og deres Smil er ofte kun Forstillelse og Bedrag. Trods alle ydre »Tilsyneladenheder«, hvor saadanne Folk er i Besiddelse af jordiske Rigdomme, saa er den Rigdom og ydre Glans, som lades tilsyne, ofte kun et Udtryk for de Anstrengelser, som disse Personer gør sig for at *lade*, som de i Hjærtet er tilfredse; men noget siger os, trods den ydre Luksus, at noget meget væsentligt fattes. Den Kendsgerning, at der ikke findes livsglade, legende Børn i Hjemmet, er ofte et tavst Vidnesbyrd om, at noget er forkert i et saadant Hjem, at noget mangler for at give Hjemmet sit rette Præg. Et Beboelseshus er ikke et Hjem i Ordets sande Betydning, hvor den rette Aand og Følelse ikke gør sig gældende blandt de, som bor i Huset, men hvor tværtimod en aandelig Indflydelse gør sig gældende, som virker i høj Grad frastødende overfor ædeltænkende og hjærterene Forældre, som, idet de har deres Tillid til Gud, ikke vil lægge et Straa i Vejen for, at en ufødt Aand kan blive iført Kød og Blod, med andre Ord blive givet et Legeme i Overensstemmelse med Guds store Skaberplan. Mangt et Hus, i hvilke der ikke findes Børn, kan med Rette blive lignet ved »kalkede Grave, hvilke synes dejlige udvortes, men indvendig er fulde af døde Ben og al Urenhed.« Tænk paa det tilintetgjorte Haab af de mange rene, endnu ufødte Aander, som, idet de søger at indtræde i denne Jordeksistens som deres anden Prøvestand, sammenlignelsesvis har haft Gæstfrihedens Dør slaaet i for sig af menneskelige Væsener, som umælende Dyr kunde lære en Lektie.

Tænk paa de mange ugudelige Handlinger, som gaar for sig; tænk paa de forudlagte Planer med Hensyn til, hvorledes det kan undgaas af voksne Mænd og Kvinder at opfylde de

naturlige Pligter, som paahviler dem, og tænk ligeledes paa dette, at Mennesker med fri Vilje og Forsæt tilsidesætter guddommelig Lov. Englene kunde græde, og utvivlsomt gør de det ogsaa. Og er det ikke mildest talt syndig Dovenskab, naar den sunde og stærke Mand og den smukke Kvinde undlader at opfylde Ægteskabs-Budet »for det personlige Velværes Skyld«, som der bliver sagt, og saaledes i Virkeligheden af rent selviske Grunde nægter at adlyde Guds Befaling til Menneskene om at vorde »frugtbare og mangfoldige og opfylde Jorden?«

Der findes dem, der ikke nok med, at de selv unddrager sig fra at avle Børn, men som i deres opblæste, moderne »Oplysthed« med Frækhed hentyder nedværdigende til saadanne Ægtepar, som i Henhold til Naturens Krav underkaster sig dens Love. Endog voksne Personer, hvis Forældre har en stor Børneflok, som de efter bedste Evne forsørger og opelsker i Gudsfrygt, samt belærer om Nødvendigheden af at leve et dydigt og hæderligt Liv og Levnet, ja endog saadanne Mænd og Kvinder gaar somme Tider ligefrem i Rette med deres Forældre, fordi disse, som de siger, med fri Vilje og Forsæt »sætter saa mange Børn i Verden«. Men her er Guds egne Ord vedrørende Sagen: »Vé den, som siger til en Fader: hvorfor avler Du? og til en Kvinde: hvorfor føder Du? Saa sagde Herren, Israels Hellige, og den, som dannede ham: Sporge I mig om de tilkommende Ting? Ville I give mig Befaling om mine Børn og om mine Hænders Gerning? Jeg, jeg gjorde Jorden og skabte Mennesker derpaa.« (Esaias 45: 10.—12.).

Vi har snart lært udenad de dog kun tilsyneladende »slaaende Argumenter«, der bliver fremsatte i Henseende til den foreslaaede »Kontrollering af Barnefødsler«, at »det er ikke Kvantiteten men Kvaliteten, det gælder om.« Men denne Paastand, anvendt som Bevis for, at Ægtefolk bør undgaa at faa mange Børn i Familjen, er det rene Sofisteri. Hvem kan sige i Forvejen med nogen Grad af Vished, hvad »Kvalitet« hans Børn vil faa? Dette vil først Fremtiden udvise. En saadan

Paastand som, hvor der f. Eks. kun er to Børn i en Familje, at disse Børns Intelligens og moralske Værd vil blive større, end hvis der var fire eller flere Børn i Familjen, er det rene Nonsens. Kendsgerningerne er, at naar Forældre eller Værger opdrager Børn, maa de lægge Mærke til hvert enkelt Barns særlige Begavelse og Tilbøjelighed, hvilken særlig Begavelse og hvilke særlige Karaktertræk er medfødt og gør det ene Barn forskellig fra det andet. Dette er saaledes af den gode Grund, at der ikke findes to Aander i Himlen, som er lige udviklede og lige begavede i enhver Henseende, eller med andre Ord, som staar paa nøjagtig det samme Stade, hvad Intelligens og Karaktertræk angaar. Med Hensyn til den aandelige »Kvalitet« eller Fuldkommenhed, som de særlige Børn, der bliver overgivne i vor Varetægt, vil komme i Besiddelse af, da kan de bedste blandt os ikke gøre andet end at lære Børnene korrekte Lærdomme i alle Ting og sætte dem et godt og følgeværdigt Eksempel, og saaledes anstrenge os for at opdrage Børnene til at blive retsindige og gudfrygtige Mennesker. Resten maa naturligvis blive overladt til Børnene selv, som er blevet givet Handlefrihed til selv at vælge, hvilket Liv de vil leve; og et Menneskes »Kvalitet« eller personlige Fuldkommenhed ved Jordelivets Afslutning kommer naturligvis til at afhænge deraf, idet det enkelte Menneskes Karakter og Værd er bestemt af dets Handlinger, eller med andre Ord, bliver et Resultat af dets Handlinger. Det enkelte Menneskes »Kvalitet« kan saaledes være god eller mindre god, ypperlig eller mindre ypperlig, hvad enten der er et Barn eller et Dusin Børn i den samme Familje. Og meget taler for, at netop de Forældre, som med Beredvillighed vil modtage ethvert Barn, som Herren vil sende til dem, at netop saadanne Forældre vil modtage udvalgte Aander fra ham. Herrens Ord lød til Jeremias: »Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til en Profet.« (Jer. 1: 5.). Disse er tydelige og klare Ord og angiver, at Jeremias var helliget og ordineret til

en Profet, førend han tog det jordiske Legeme i Besiddelse, som han modtog gennem sine Forældre. Med andre Ord, Jeremias var i Besiddelse af de Egenskaber, der karakteriserer en Profet, førend han modtog sit jordiske Legeme som en Bolig for hans Aand, gennem sine jordiske Forældre; men det blev nødvendigt for ham at udføre den profetiske Gerning, han i Forudtilværelsen var ordineret og beskikket til at udføre, for at gøre sig berettiget til at blive kaldt en Profet. Det vil let forstaas, at Profeten Jeremias' »Kvalitet« aldeles ikke beroede paa, om hans Fader havde faa eller mange Børn.

Nærværende Artikels Forfatter, der formener som Ægtemand at have sat andre Ægtemænd et godt Eksempel ved at staa som Fader for seksten Børn af sine egne, ønsker at tale et indtrægende Ord til Ægtefolk i Henseende til, at de viser Beredvillighed til at modtage de Børn, de Aander, som er bestemte til at blive sendte her til Jorden, og som uden Tvivl venter med Fremsynsængstelse paa at blive givet en Lejlighed til at modtage et sundt og godt jordisk Legeme. Lad disse Aander komme! Forhindrer dem ikke! Giv disse gode og af Gud begavede Aander det samme Privilegium, som vi har haft. Dette er en Del af vor Mission her paa Jorden.

Vi er alle mere eller mindre bekendte med de sædvanlige Argumenter, som fremsættes af de, som modsiger, hvad her har været fremført. Det Standpunkt, som nærværende Artikels Forfatter indtager, er det Standpunkt, som Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige indtager, idet vi betragter, hvad her har været fremført, som en vigtig Evangelie-Sandhed. Nogle af vore Opponenters Argumenter har allerede været omtalte. Det var Daudet, som, idet han omhandlede det her fremsatte Emne, omtalte »Kvindens Frygt for Besvangrings-Perioden og Fødselsstunden som den unge Hustrus stadige Skræk i vore Dage.« Men hvorfor skulde en saadan Skræk for Maternitet være til Stede hos Kvinden? Den alvise Gud skabte Kvinden nøjagtig saaledes, at det blev muligt for hende at udføre sin saa vigtige Rolle i Livets store

Drama, og han forberedte hende til at indtage sin Stilling; og om Kvinden kun med et glad Sind vil forsoge at udføre sin Part, vil Herren forvist komme til hendes Assistance i Nødens Time.

De herskende Moder, upassende Klædedragt, Korsetter, højhælede Sko, fejlagtig Diæt, overdreven Dansen og Overdrivelse af andre Fornojelser, Romanlæsning samt Omdriven og Uvirksomhed, saa vel som for megen Lektielæsning og Studering i Skolerne og mange andre Ting har for de unge Kvinders Vedkommende været anført som Aarsag til, at »Svangerskabet for gifte Kvinder er noget helt forskelligt fra, hvad det var i gamle Dage.« For saa vidt der er nogen Sandhed heri, da — eftersom de samme Aarsager altid frembringer de samme Virkninger — forandrer »Programmet«, og kom tilbage til de »første Principper«, og iagttag de velkendte, almindelige Naturlove. Forudsætningerne vil da være forskellige, Betingelserne for Samfundets normale Udvikling bedre, og ingen Kvinde behover da at befrygte Ægteskabets Følger i Henseende til Svangerskab og Børnefodsler; ingen Kvinde behover da at lade sig forskrække i mindste Maade for Maternitets Skræmmebilledet.

(Fortsættes.)

EFTERAARSKONFERENCEN I KØBENHAVN.

Konferencen tog sin Begyndelse Fredag den 21. Oktober Kl. 8 Aften med en Koncert af Sangkoret, under den dygtige Ledelse af Br. Oskar Petersen, og assisteret af 6 Violinister. Det store Lokale var fyldt med opmærksomme Tilhorere, det hele var vellykket og et udmærket Bevis paa Sangkorets tekniske Udvikling.

Konferencen fortsattes Søndag Form. Kl. $10^1/_2$. Modet aabnedes med Sang og Bon, hvorefter der blev givet et vel udfort

Søndagsskole-Program af Børnene. Stor Dygtighed udvistes af Lærerinder og Elever. Besøgende Missionærer Præs. John H. Jørgensen fra Aalborg, Ældste Orla Nielsen fra Hjørring Gren, Ældste Elis Tronier fra Esbjerg Gren og Ældste William Petersen fra Odense Gren talte til Søndagsskolen og gav mange gode, praktiske Instruktioner med Hensyn til Søndagsskolearbejdet. Missionspræsident Carl E. Peterson talte om Søndagsskolens store Betydning, og sagde, at man kan betragte den som en virkelig Grundvold for en god Menighed. Skolen sluttede med Sang og Taksigelse.

Mødet Søndag Aften Kl. 7 aabnedes med Sang af Koret, derefter Bøn, hvorefter Koret atter sang. Præs. Jens I. Larsen talte over Emnet: »Livet nu«. Koret sang til Afveksling: »O, min Fader«, hvorefter Missionspræs. Carl E. Peterson udviklede Emnet: »Livet efter Døden«. Mødet sluttedes med en Sang af Koret og Taksigelse.

Mandag Aften Kl. 7½ blev Konferencens sidste Møde afholdt. Præs. John H. Jørgensen og Ældste Orla Nielsen fra Aalborg Konference, Ældste Elis Tronier fra Esbjerg Gren udtalte deres Tilfredshed og Glæde over det Privilegium de havde nydt ved at overvære denne Konference, og den Aand, som havde været til Stede ved alle Møder, og for den Dygtighed, der var udvist i alt Arbejde. Udtalte mange opmuntrende Ord til de Tilstedeværende. Jens I. Larsen gav Rapport over Konferencen, som var i en god Forfatning, idet udmærket Interesse blev lagt for Dagen ved stor Tilslutning til alle Møder. En Sang af Koret.

Missionspræsident Carl E. Peterson foreslog at løse Præs. J. I. Larsen fra at præsidere over Københavns Konference med Tak for vel udført Arbejde og med Tilladelse til at rejse til sit Hjem i Preston, Idaho. Derefter blev Kirkens Generalautoriteter foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner samt de lokale Organisationer som følger: Som Forstander for Bornholms Gren Karl Andersen. Som Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening Kirsten Knudsen med Sofie

Kalmar og Kristine Tronier som Raadgivere, som Sekretær Thora Petersen og Kasserer Hansine Franck. Som Præsident for unge Mænds Forening Aage Kalmar med N. P. Klitgaard og Julius Petersen som Raadgivere og som Sekretær Gerhard Tronier. Som Præsidentinde for unge Kvinders Forening Karla Hansen med Oda Zabell og Thyra Andersen som Raadgivere, som Sekretær Emmy Andersen, ass. Sekretær Valborg Andersen, som Kasserer for begge Foreninger Karla Hansen. Som Forstander for Søndagsskolen Vald. Jacobsen med Chr. L. Larsen og Julius Petersen som Raadgivere, Sekretær og Kasserer Harry Klitgaard. Som Præsident for Sangkoret Max Andersen med Thyra Andersen og Robert Andersen som Raadgivere, som Sangkorets Leder Oskar Petersen. Sekretær Carla Reichenback og Kasserer Karla Hansen, samt alle Korets Medlemmer og alle Funktionærer i de Stillinger, som de nu indtager. Alle Forslag enstemmig vedtaget. Til Slut en Sang af Koret og Taksigelse af Ældste William Petersen fra Odense.

Som Slutning paa Konferencen blev der arrangeret en selskabelig Sammenkomst Tirsdag Aften Kl. 8 af Ungdomsforeningen, hvor der udførtes et godt Program og serveredes Chokolade og Kager.

VISDOMSORDET.

»Det er lettere for en Kamel at gaa gennem et Naaleøje end for en Rig at komme ind i Himmerig.«

I de Sidste Dages Helliges Lære er der kun faa Punkter, som opfattes og praktiseres paa saa mange forskellige Maader og giver saa mange mærkelige Udslag, som Visdomsordet. Dog er dette et Princip, der bør stilles i første Række, og hvorom alle kan erholde Kundskab, og Meninger ikke behøver at være delte.

Lad os nu tænke os, at en Mand eller Kvinde udeluk-

kende lever af Kødspiser (animalsk Føde), og de er kommet op i 40 Aars Alderen; Gigtsmerterne begynder da snart i det ene Lem, snart i det andet; de bliver utilfredse og ubehagelige for deres Omgivelser. Det ene Øjeblik beder de til Vorherre, og det næste forbander de alt. Lad os saa tænke os deres Levemaade. De beder om Styrke og Sundhed og undertiden om Visdom. Ved Indtrædelsen i denne Verden var Mennesket forsynet med Styrke og Sundhed, men misbrugte disse Egenskaber. Visdommen, som de havde Lejlighed til at modtage, blev foragtet.

Den forbudne Frugt, som er dejlig at se til, og som smager saa godt, har i hele den forbigangne Tid været benyttet som Hovedernæringsmiddel. Denne Tilsidesættelse af Skaberens Hensigt gaar ikke ustraffet bort. Det er maaske for sent at bede, medmindre Du har saa megen Energi tilbage, at Din Levestandard kan omlægges. Bring i Erindring, at Du i hele den forbigangne Tid stadig har tilført Dit Legeme Giftstoffer, saa kan Du ikke med en Bøn eller to forvente, at Gud ad skjulte Veje vil uddrive disse Stoffer. Nej, vi maa betale for alle Overtrædelser. Man hører saa mange tale om at holde Bud og Befalinger, der fuldstændig tilsidesætter Visdomsordet, som er saa saare vigtigt. Nu kan man maaske gaa ud fra, at mange ingen Forstaaelse har om dette Princip. Men der kan jo spørges hvorfor? Der er andre, som giver sig Udseende af, at de sidder inde med al mulig Viden, og takker Gud for Lys og Kundskab.

Disse Mennesker forarges over at se andre drikke Kaffe, medens de selv drikker megen Chokolade, det vil altsaa sige, at man forarges over at se en drikker 2 Kopper Kaffe med et Indhold af Gift paa ca. 20 ctg, medens man selv drikker det samme Kvantum Chokolade med ca. 30 ctg Giftstof. Eller man ser en, som drikker et Glas Bajerskol, og fanatisk, som man har Tilbojelighed til at være, gaar man ud fra, at han er paa gale Veje ved at drikke spiritusholdige Drikke, medens man selv drikker store Mængder af Husholdningsol og Dobbeltol, der ganske vist ikke er spiritusholdige i nogen nævne-

værdig Grad, men meget tungt at fordøje og har en mærkværdig Evne til at slove paa Hjernen.

Vi anforer som tidligere (se »Stjernen« Nr. 19 for 1920) de Stoffer, der indeholder Giftstoffet Purin, angivet i ctg pr. Kilo:

Fisk	60—80	ctg.
Oksekod	200	»
Honsekod	130	»
Brissel	1000	»
Ærter	40	»
Bonner	60	»
Havregryn	50	»
Asparges	20	»
Kaffe	1000	»
The	2000	»
Kakao	1500	»
Chokolade	500	»

I en normal Portion	Oksekod	vil	der findes	330	mg	Purin.
» » »	Ærter	»	»	25	»	»
» » »	Havregryn	»	»	20	»	»
I en Kop	Kaffe	»	»	100	»	»
» »	Chokolade	»	»	150	»	»

Endvidere skal her anfores Kodsuppens Hovedbestanddele sammenlignet med Urinens:

Kodsuppens Hovedbestanddele	Urinens Hovedbestanddele
Kreatin	Urinstof
Kreatinin	Kreatinin
Purin	Purin
Guanin*)	Guanin
Xantin	Xantin
Hypexantin	Hypexantin
Karnin	Karnin

*) Guanin er et Purinstof, der har sit Navn efter Guano, hvoraf det er en Hovedbestanddel. Det vil gaa over i Urinen som Urinsyre.

Forskellen mellem Kodsuppe og Urin kan jo ses af enhver og trænger ikke til nærmere Forklaring. Men det kan jo ogsaa ses, at det er lettere og billigere at fylde sin Suppeterrin i Landmandens Ajlebeholder end at kobe det dyre Kod, og derefter odelægge saa gode og purinfri Næringsmidler som Æg, Mel og Mælk.

Purinfri Stoffer er: Æg, Mælk, Ost, Smor, Hvedemel, Ris, Frugt, Kartofler, Grontsager (undt. Asparges).

Purinstoffer dannes ved Cellernes Henfald, da Legemsceller stadig dor, dannes der i det menneskelige Legeme hvert Dogn omtrent 500 mg Purin, disse 500 mg er vore Nyrer indrettede paa at udskille, men Skaberen har ikke været forberedt paa, at vi ogsaa skulde udskille Dyrenes.

Med dette Billede for Øje maa vi med Rette gaa ud fra, at Folk vil væmmes ved at spise Kodretter i den Grad, som finder Sted. Den kendte Sætning: »En sund Sjæl i et sundt Legeme« er endnu en permanent Sandhed. Et Menneske, som paa Trods af Guds og Naturens Love har sit Legeme fyldt med Giftstoffer, kan ikke forvente at faa nogen Forbindelse med det Guddommelige. Ejheller har han nogen Kompetence til at hævde, at han er noget Bud eller nogen Befaling efterrettelig.

At leve paa Trods af Guds og Naturens Love, er en Brode, der aldrig gaar ustraffet hen.

Men alt, hvad her er fremfort, staar til hver enkelts Raadighed, om han eller hun vil folge det eller ikke. Enhver er ansvarlig for sine egne Synder og ikke for det gamle Menneskes Overtrædelse.

Endnu maa vi hævde, at alle mer eller mindre er i Besiddelse af latente Evner, der venter paa Udlosning; men, som vi ifolge vor Trods, vor egen Overvurdering og Indbildskhed stiller os hindrende i Vejen for.

Hvorfor beder vi om den Hellige Aand, hvormed meddeler vi den Hellige Aand? naar der aldrig gores Skridt til at aabne vore Hjærter for, at den kan tage Bolig i os.

Den Hellige Aand tager ikke sin Bolig i Templer, der i Forvejen er fyldt op med al Urenhed.

Dersom jeg med disse Linjer kunde aabne en Interesse for denne Sag, da er min Hensigt naaet. Og jeg vil haabe, at mange med alvorlig Eftertanke vil komme til den Slutning, at man ikke som Menneske, der er skabt i Guds Billede, skal gore sig til ét med Dyrene ved at spise deres Kod. Mennesket, der skulde frigore sin Aand, burde ikke gore sig afhængig af Dyrene.

Dersom nogen er i Besiddelse af clairvoyante Evner, da prov at gennemskue et Menneske, der lever af Kodspiser, og én, som er Vegetarianer. Du vil se en mærkelig Forskel.

Aarhus, i Oktober 1921. *P. L. Olsen.*

HVORLEDES AABENBARING MODTAGES FRA GUD TIL KIRKEN.

Præsident Charles W. Penrose af det forste Præsidentskab har fornylig holdt en betydningsfuld Tale om de guddommelige Aabenbaringer til Kirken og deri særlig fremhævet de vigtige Sporgsmaal om Ledelsen af Kirkens Sager og Myndighed til Udforelsen af Ordinancer.

Præsident Penrose udtalte, at det er Kirkens Leder, der har Retten til at modtage Aabenbaring for hele Kirken; at de tre Mænd, der udgor Kirkens forste Præsidentskab, præsiderer over samtlige Kirkens Afdelinger, saaledes naar f. Eks. en ny kirkelig Styrelsesmaade bliver indfort, udgaar det fra dette Præsidentskab og forelægges Quorummerne og Kirkens Medlemmer i Almindelighed. Denne Regel anvendtes af Præsident Wilford Woodruff, da han udstedte det saakaldte Manifest til Kirken; det blev forelagt Kirken og ved Afstemning paa en Konference vedtaget som Kirkens Lære. Præsident Lorenzo Snow udstedte en Resolution, der fremfortes og vedtoges paa samme Maade. Vi maa forstaa, at de Aabenbaringer, Kirkens

Præsidentskab fremsætter, gælder denne, ikke andre Kirker eller Samfund, og at Aabenbaringens Aand ganske vist er tilgængelig for hele Kirken, for hvert eneste af dens Medlemmer, men med Hensyn til Kirkens Ledelse og Regering som en Organisation, er Aabenbaringens Aand, Kraft og Myndighed ene tildelt den Mand, der staar i Spidsen for Kirken. Den sunde Fornuft vil vise enhver Værdien heraf. Herren har sagt, at angaaende Kirkens Regering skal vi ikke modtage Aabenbaring fra nogen anden end den Mand, han har valgt til at lede Kirken.

Dette gælder Kirkens Præsident, og *indenfor hans Omraades Grænser* gælder det de ham underlagte Generalautoriteter og præsiderende Myndigheder.

Vi maa alle kende vor Myndigheds Begrænsning og adlyde og respektere de Myndigheder, der staar over os. Ingen Møder maa f. Eks. afholdes uden den paagældende præsiderende Myndigheds Tilladelse, ingen tiltage sig selv Rettigheder indenfor Kirkens Orden, men i alle Maader adlyde og assistere de af Herren dertil rettelig bemyndigede og udvalgte Tjenere.

Præsident Penrose sluttede sin for alle Søskende overmaade betydningsfulde Tale med en Tak til Gud for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges rige Velsignelser og ønskede Guds Fred med alle gennem Jesus Kristus.

Guds Hus er et Ordens Hus.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).